

cz. munkájában található, a mely egy július 21-én fogott példányról számol be, azonban nem tekinti II. generációnak, a mint azt a Transkaukázusban konstatálták. *Teszák Károly.*

A Haematopota pluvialis és a házi macska. A Haematopota pluvialis a baronnak roppant nagy ellensége, mert az állatot igen erősen megcsípi; de amint esetek bizonyítják, a macskát sem kíméli meg. Csodálkozhatik az ember, ha hébe-korba látja a macskát futni, rohanni, mintha valami kergetné. Nem lehet megállítani és a különben legszelidebb macska is ilyenkor roppant vaddá lesz. Szinte azt hinné az ember, hogy valami baja van, s idegrendszerében valami változás állott be; pedig teljesen egészséges, csak a Haematopota bántja, szívja a vérét. Igaz, hogy a macska védekezik, elkergeti, de ha nem kergetheti el és az valamely szívásra alkalmas helyet talált, futásban keres menedéket. *D. E.*

A darázs mint hasznos állat. A darazsat kevés ember állhatja ki, de még kevesebb ember tud hasznos voltáról, pedig mint ilyen akarjuk ezt a félre ismert ártatlanságot bemutatni. Dublin környékén ugyanis feltűnt, hogy számos darázs röpködött a tehének körül s azzal foglalatoskodik, hogy a tehének testéről elfogja a legveiket. A héjja sebességével estek a legyeknek és lerágták szárnyukat, olykor fejüket is: a potrohot pedig fészükbe vitték. A megfigyelő a 20 percz alatt két közel álló tehénről elfogott legyek számát 300—400-ra becsüli. — Hasonlót figyelt meg egy turista a badeni Fekete-erdőségben. Kis korcsmába tért be, melynek vendégszobájában csakúgy hemzsegett a sok légy, de mutatkozott közöttük vagy 10—12 darázs is. Ezeket a csapláros légyölöknek (Muckefresser) nevezte és csakugyan azoknak bizonyultak: valóságos szenvedélylyel űzték a légy-vadászatot, de a vége csak az volt, hogy „jut is, marad is.“

Leucanitis stolda F. a budapesti faunában. A villamos ívlámpákon való fogás, melyet néhány év óta következetes n folytatok, különösen kedvezett nekem eddigelé. Tavaly ugyanis fogtam a fölötte ritka *Paida obtusa* H.-S. néhány példányát (R. L. VIII. 130. 1); az idén pedig a *L. stolda*-nak egy példányát. Ezt a fajt egyébiránt az elmúlt nyáron a szászországi Meissen városában is fogták, és ebből azt lehet következtetni, hogy ez az állat, mely különben Fiuménál északibb fekvésű helyen eddig elő nem fordult, kezd északfelé terjedni. Nemkülönbön jött az ívlámpára az *Oxytrypia orbiculosa* is (egy példányban), még pedig 1901. szeptember 25-én, holott más években rendszeren csak október 8—10-ke tájt szokott megjelenni. *Gabrielli György.*

A Valeria oleagina F. második ivadéka. Ez a Noctua tavaszi állat, mely kedvező időjárásban már márczius elején jelenik meg és található április végéig, hernyója pedig május elejétől június közepéig, sőt június 20-ig is. Az idei meleg esztendő, mely csaknem minden lepkefajt a szokottnál hamarább érlelt meg, úgylátszik, kedvezett a szóban levő állatnak is, a mennyiben a korán elbábozódott hernyók után alighanem kivételesen második ivadék fejlődött.

Következtetém ezt abból, hogy az idei június elején a lepkének egy példányát fogtam villamos ívlámpán. Ebben a véleményemben megerősít A. Aigner Lajos barátom szóbeli közlése, hogy egyik évnek október 1-én Crataeguson talált egy teljesen kifejlődött *Oleagina*-hernyót, Uhl József pedig néhány év előtt őszkor lepkét is fogott.

Dr. Sedlaczek István.

A hazai rovarászok az 1901. év folyamán számos kiránduláson élénk gyűjtői tevékenységet fejtettek ki. Így a budapestiek közül nagyobb gyűjtői utakat tettek a következők: Dr. Horváth Géza bejárta Dalmácia, Bosznia és Herzegovina több pontját és huzamosabban tartózkodott Noviban, gyűjtve a Hemipterákat, de lepkéket stb. is; Dr. Kertész Kálmán legyeket és szúnyogokat gyűjtött Kolozsvár, Zimony, Titel, Szeged és a Balaton vidékén, a szernyei mocsárban, az ecsedi lápban, a velencei tóban stb.; Kuthy Dezső Tusnád, Mezőhegyes, Szeged és Vinkovce környékén bogarakat és Orthopterákat gyűjtött; Csiki Ernő a Verestoronyban és az attól nyugatra emelkedő havasokon, Hunyad megye több pontján, Kis-Küküllő és Alsó-Fehér megyében, Maros-Torda megyében és a Hargitta havasain gyűjtött bogarakat, lepkéket stb.; Pável János lepkéket, bogarakat és Hemipterákat gyűjtött a Velebitben, Dalmáciában és Zágráb környékén; Dr. Daday Jenő Kisujszálláson gyűjtött lepkéket is; Wachsmann Ferencz bogarat gyűjtött Tátra-Széplakon és a felkai völgyben; Szépligeti Viktor Pilis-Maróton fogta a Braconidákat; Dr. Uhryk Nándor Izsákon, Ulbrich Ede Vas megyében; Dr. Sedlaczek István pedig Nyitra-, Bars- és Trencsén megyében gyűjtött lepkét; Mallász József Hunyad és Alsó-Fehér megyében; Ehmann Ferencz Ószödön és a Balatonnak zalai partján gyűjtötte a bogarakat és lepkéket; A. Aigner Lajos Peszteren és Abauj-Torna megyében lepkéket és egyéb rovarokat gyűjtött. A vidékiek közül Bogsch János pozsonyi tanár a Csorbátónál és Vajda-Hunyadon gyűjtött lepkéket, Apfelbeck V. sarajevoi muzeumi igazgató Boszniában és Dalmáciában, kivált a dinári havasokon kutatta a bogarakat; Dobiasch (Padewieth) zenggi rovarász pedig a Velebitben és Arbe szigetén különféle rovarokat.

A magyar birodalom Anophthalmus-féléiről értekezett Csiki Ernő a k. m. Természettudományi Társulat állattani szakosztályának 1901. október 4-iki ülésében. A m. Nemzeti Múzeum gazdag anyagát feldolgozva, megállapította szerző, hogy a magyar birodalomban összesen 28 faj és 6 fajváltozat fordul elő. Talált egy új fajt is, mely az erdélyi érczhegységből, a Detonatáról származik, és melyet *Anophthalmus Mallászi*-nak nevezett el, valamint az *A. Bielzi*-nak új fajváltozatát, melynek a var *transylvanicus* nevet adta.

A magyar orvosok és természetvizsgálók 31. vándorgyűlésüket 1901. aug. 21—25-ig Bártfán tartották. A felolvasások legnagyobb